

полски пейзажъ прѣзъ лѣтна, звѣздна нощъ. Въ просвѣтлената и смекчена отъ блѣзукането на звѣздитѣ тъмнина се мѣрка силуетътъ на колата и върху нея младоженцитѣ. Прохлада и дѣхъ на сѣно. Слуша се задаваниятъ смѣхъ на младоженцитѣ, воловетѣ едва кретаттъ, по едно врѣме спиратъ и лѣгатъ, защото нѣма кой да ги подкара. Глухотата на нощта се възцарява надъ полето; безмѣтвни сж се отдали на чувствата си младоженцитѣ; легнали прѣживятъ воловетѣ, до като почва да се сипва зора.

Край воденицата има хубаво настроение: тъмна нощъ, мѣржелѣятъ се силуетитѣ на воденицата, върбитѣ и елшака, слуша се еднообразниятъ шумъ на водата, която се разбива о воденичните колела, сегизъ-тогизъ издрѣкква мекия, нѣжния звукъ на едно звѣнце и едва се долавятъ въ мрачината два човѣшки силуета — Свиленъ и Меглена, стари любовници, раздѣлени отъ живота, сподѣлятъ чувствата си единъ за други, които, въпрѣки всичко, сж се запазили у тѣхъ.

Задущица е съ хубави битови детайли гротеска. Мѣгла се е спуснала надъ гробищата, смѣтно прѣзъ нея се мѣркатъ фигуритѣ на тази вдовица и тоя вдовецъ, които посрѣдъ гробищата, подъ напивкитѣ за поменъ на „жаленитѣ“ покойници, се утѣшаватъ единъ други и отъ дума на дума дохождатъ да разговарятъ за най-голѣмата си тѣга — самотата. И траурнитѣ вдовци, облекчени отъ изповѣдта на тѣгитѣ си, повеселѣли отъ напивкитѣ за Богъ да прости, потеглятъ за домоветѣ си, като се пополюватъ леко, записани въ разговоръ за единъ приятенъ проектъ, който тѣй изведнажъ е хрумналъ въ бѣднитѣ имъ глави и който има хубавата перспектива да събере наедно тѣзи самотници . . .

Интересни сж типоветѣ и оригиналенъ е замисълътъ на *Вѣтрена мелница*. Надсловътъ на разказа е единъ символъ и твърдѣ сполучливъ. Той означава мечтитѣ, фантазинтѣ на единъ човѣкъ, който не е могълъ да се самоопрѣдѣли, който се прѣмѣталъ отъ мисълъ на мисълъ, отъ планъ на планъ, безъ да е реализиралъ до този моментъ нищо отъ това, което далече е гонилъ. Играчка на случайни идеи, страсти и приумици, той е останалъ незасѣгнатъ въ чувството си за жена. Тѣкмо посрѣдъ записитѣ съ една нова приумица — постройката на вѣтрена мелница — капризитѣ, закачкитѣ на едно младо момиче пробуждатъ у него инстинкта на мжжа и то съ една увѣреностъ и сила, каквато той никогажъ, при никакви други случаи въ живота не е показвалъ. А той при своитѣ напрѣднали години би ималъ защо да се колебае и съмнѣва . . . Изправенъ върху покрива на воденицата, Лазаръ поглежда долу и вижда лудата игра и прѣхласа на младата Христина, която току що бѣ слѣзла отъ този сжщи покривъ. Той долавя нѣщо силно, дълбоко, инстинктивно въ тѣзи ритмични движения, долавя инстинкта и кипежа въ една млада жена, която търси да се изживѣе. И това нейно изживѣване има толкова сила, че то заразява и изгубения въ случайнитѣ си приумици мжжъ. Изпърво у него то е още една приумица, послѣ се подига до степенъ на едно честолубие и най-послѣ се развива и оформява въ инстинкта и копнежа на мжжа за жената. Тогава той се спуща и подъ сжщитѣ